

C112 – SWAP2

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2008-2009

29 januari 2009

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

SUBCOMMISSIE VOOR WAPENHANDEL

INHOUD

Interpellatie van de heer Eloi Glorieux tot mevrouw Patricia Ceysens, Vlaams minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel, over de reactie van de Vlaamse Regering op de uitspraken van federaal minister Karel De Gucht inzake wapenhandel met Israël	1
Met redenen omklede moties	6

Voorzitter: de heer Jan Roegiers

Interpellatie van de heer Eloi Glorieux tot mevrouw Patricia Ceysens, Vlaams minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel, over de reactie van de Vlaamse Regering op de uitspraken van federaal minister Karel De Gucht inzake wapenhandel met Israël

De voorzitter: De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik was aangenaam verrast toen tijdens de uitzending van De Zevende Dag van 11 januari 2009, de federale minister van Buitenlandse Zaken, de heer De Gucht, duidelijk stelde dat het in de gegeven omstandigheden niet kon dat er vanuit België wapens aan Israël worden geleverd. Een rapport van GRIP (Groupe de Recherche et d'Information sur la Paix et la Sécurité) wees aan dat er vooral vanuit het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest maar ook vanuit Wallonië en Vlaanderen wapens en militair materieel aan Israël worden geleverd. Minister De Gucht vond dat dit, gegeven de omstandigheden, best niet meer zou gebeuren. Het gaat echter om een gewestelijk materieel. Hij vroeg dan ook dat de gewesten zich daar dringend over zouden bezinnen.

Uit de verslagen van de Vlaamse Regering over de verstrekte en geweigerde vergunningen voor wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel leren we dat er in 2008 negen exportlicenties ter waarde van ruim 1 miljoen euro aan Israël werden vergund. Het gaat vooral om wapens en onderdelen van wapensystemen die vallen onder de categorieën beeldvormingsapparatuur en apparatuur voor tegenmaatregelen, infrarood- en warmtebeeldapparatuur, wapens met gladde loop en machinegeweren, geluidsdempers, wapenvizieren en vlamonderdrukkers voor wapens.

De bestemming van deze goederen is de Israëlische defensiegerelateerde industrie. Als eindgebruiker staat steeds een krijgsmacht uit een ander land vermeld.

We hebben het tweede halfjaarlijks verslag nog niet ontvangen, maar op de website kunnen we zien welke vergunningen werden verleend. Daaruit blijkt dat in oktober 2008 ook een doorvoervergunning werd verleend voor voertuigen en onderdelen speciaal ontworpen of aangepast voor militair gebruik, ter waarde van bijna 200.000 euro, uit Frankrijk via Vlaanderen aan Israël. De bestemming is ook hier de Israëlische defensiegerelateerde industrie. De eindgebruiker staat echter niet vermeld. Is de eindgebruiker een buitenlandse strijdmacht of gaat het hier wel degelijk om het Israëlische leger? Wij hebben daar het raden naar.

Mevrouw de minister, het argument dat u eerder in de commissie als antwoord op verschillende andere interpellaties en discussies over dit onderwerp gebruikte, is dat deze wapenleveringen aan een land als Israël te verantwoorden zijn en dus niet strijdig met de Europese gedragscode omdat niet aan het Israëlische leger geleverd wordt, maar aan de defensiegerelateerde industrie die de Vlaamse technologie en onderdelen in grotere wapensystemen inbouwt en deze dan op haar beurt exporteert naar andere landen. De Vlaamse militaire technologie zou aldus niet in het Israëlisch-Palestijnse conflict worden gebruikt.

Deze argumentatie raakt echter kant noch wal. U gaf in de subcommissie zelf toe dat er geen enkele mogelijkheid is om vanuit Vlaanderen te controleren of de geleverde technologie, na verwerking door de defensiegerelateerde industrie in Israël, effectief opnieuw wordt uitgevoerd en niet door het Israëlische leger in het Palestijnse conflict wordt gebruikt. We zijn dus afhankelijk van een belofte van het Israëlisch militair-industrieel complex en hebben geen enkele controle-mogelijkheid. Als we dan zien op welke flagrante wijze Israël zonder enige scrupules al jarenlang het internationaal oorlogs- en humanitair recht schendt, Palestina militair bezet houdt en economisch wurgt, resoluties van de VN-veiligheidsraad aan zijn laars lapt, illegale kernwapens produceert en stockeert, hoe naïef moet men dan niet zijn om blindelings te vertrouwen op het erewoord van dit land dat naar eigen zeggen vecht 'voor zijn voortbestaan'?

Maar zelfs in de onwaarschijnlijke veronderstelling dat de vanuit Vlaanderen aan de Israëlische defensie-industrie geleverde goederen en technologie effectief weer worden uitgevoerd en dus niet door het Israëlische leger in de bezette Palestijnse gebieden worden gebruikt, blijft het onverantwoord om in deze omstandigheden het Israëlische militair-industrieel complex te steunen. Dit lijkt me evenzeer strijdig met de voorwaarden uit de Europese gedragscode, waarin staat dat men moet vermijden dat wapenexport bijdraagt tot het schenden van de mensenrechten, het uitlokken of verlengen van spanningen en conflicten of het risico inhouden dat het materiaal wordt gebruikt voor agressie jegens een ander land.

Volgens het Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) – en dat is toch niet het eerste het beste instituut – was Israël in 2008 de vijfde grootste wapenexporteur van de wereld. Om zijn eigen leger op een relatief betaalbare wijze van voldoende wapens te voorzien, want Israël streeft ernaar om zo veel mogelijk zelfbedruipend te zijn voor de productie van wapens voor het eigen leger, heeft Israël deze export

nodig. Het Israëliësch militair-industrieel complex is voor de bewapening van de eigen troepen afhankelijk van deze export. Dus ook als de uit Vlaanderen geleverde wapentechnologie effectief enkel zou worden heruitgevoerd, dan nog leveren we een bijdrage aan de uitbouw van de slagkracht van het Israëliësch bezettingsapparaat.

In het licht van wat er de afgelopen weken in Gaza gebeurde, lijkt dit mij, net zoals ook de minister van Buitenlandse Zaken, Karel De Gucht stelde, onaanvaardbaar. Dit is vooral onaanvaardbaar omdat De Standaard een jaar geleden al berichtte dat volgens analisten 5 procent van de wapenverkoop door Israël aan problematische landen in Azië en Afrika betreft: landen waar een burgeroorlog heerst. Dit lijkt me een reden te meer om dit industrieel militair-industrieel complex niet langer te steunen.

Tijdens de plenaire vergadering van 7 januari 2009 heeft het parlement een voorstel van resolutie van de meerderheid aangenomen waarin aan de Vlaamse Regering gevraagd wordt om “haar beleid verder te zetten waarbij geen wapenexportvergunningen met als bestemming Israël worden uitgereikt”. Er staat niet “met als eindgebruiker Israël”, maar er staat heel duidelijk “met als bestemming Israël”. Dit betekent dat er ook geen vergunningen mogen worden afgeleverd met als bestemming de Israëliësch aan defensie gerelateerde industrie.

Daarom, mevrouw de minister, had ik u graag de volgende vragen gesteld. Ten eerste, hoe beantwoordt de Vlaamse Regering de oproep aan de gewesten die federaal minister van Buitenlandse Zaken, Karel De Gucht, tijdens de Zevende Dag deed, een oproep om het wapenexportbeleid naar Israël te herzien?

Ten tweede, in welke mate geeft de Vlaamse Regering gevolg aan de resolutie van een paar weken geleden, waarin duidelijk staat vermeld dat er geen wapenexportvergunningen met als bestemming Israël mogen worden uitgereikt? Bent u het er met andere woorden mee eens dat dit expliciet inhoudt dat er ook geen exportlicenties met de aan defensie gerelateerde industrie als bestemming meer mogen worden vergund? En zo ja, zult u er dan gehoor aan geven, minstens zolang de spanningen en conflicten blijven doorgaan op het niveau van de laatste weken?

Ten slotte wou ik u een vraag stellen, mevrouw de minister, in het licht van de doorvoervergunning die in oktober 2008 werd verleend vanuit Frankrijk naar Israël. Het verlenen ervan strookt niet eens met de argumentatie die u zelf aanhaalt voor de wapenleveringen vanuit Vlaanderen, waarbij u stelt dat we weten dat de eindgebruiker in een ander land ligt. Weet u voor deze doorvoervergunningen ook dat de eindgebruiker in een ander land ligt? Dat werd niet vermeld, en dus vermoed ik dat het toch een levering voor het Israëliësch leger zelf is. Willen we hier dan met twee maten en gewichten werken door deze doorvoer wel te laten doorgaan? In welke mate beschikt u over informatie

over de eindgebruiker bij doorvoer, in dit geval dus van Frankrijk naar Israël?

De voorzitter: De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Glorieux, eigenlijk verbaast het me – neen toch niet, dit verbaast me niet meer van u. Ik moet vaststellen dat u het bordje ‘kauf nicht beim Juden’ vervangen hebt door het bordje ‘verkauf nicht am Juden’. Zeventig jaar geleden hoorden wij al dezelfde boodschap. Wij weten tot welke gevolgen dat heeft geleid. Ik betreurt dat.

Uw interpellatie is, behalve van de uitspraak van minister De Gucht, waarschijnlijk ook een gevolg van de tragische gebeurtenissen in Gaza. We kunnen het erover hebben dat de reactie van Israël op de voortdurende raketbeschietingen van Hamas disproportioneel was. Ik weet dat niet, ik heb niet genoeg inlichtingen om de militaire situatie daar in te schatten. Ik durf mij daar echt niet over uit te spreken. Anderzijds zijn er de beweringen dat Hamas zich schuilhield tussen de burgerbevolking. De werkwijze van de terroristen van Hamas kennende, heb ik wel de neiging om daar wel geloof aan te hechten.

Wanneer u het SIPRI-jaarboek 2008 citeert, moet u de intellectuele eerlijkheid hebben om dat correct te doen. Wat lees ik op bladzijde 14? “Internationale wapenleveringen: USA, Rusland, Duitsland, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk.” Het is juist dat, als we het hebben over de financiële waarde van de wereldwijde wapenuitvoer volgens nationale overheid en industrie, Israël op de vijfde plaats staat. Daar is een logische uitleg voor. Als je twintig vuurgeleidingssystemen uitvoert, heb je veel meer financiële waarde gerealiseerd dan met tweeduizend halfversleten kalasjnikovs. Citaten kunnen al wel eens misbruikt worden.

Het enige in uw interpellatieverzoek waarmee ik het eens ben, is dat Israël vecht voor zijn voortbestaan. Dat klopt. Ik moet daar geen doekjes om winden. Het militaire overwicht van Israël in de regio is de enige waarborg die het land heeft voor het overleven van de staat en van het volk. Ondernij dat overwicht en er volgt een bloedbad, dat weet u zo goed als ik. Dat weet iedereen hier in deze zaal.

De heer Eloi Glorieux: Het bloedbad is aan de gang. En niet in Israël maar onder de Palestijnen.

De heer Roland Van Goethem: Lees er de verklaringen van de Iraanse president Ahmadinejad maar eens op na. Die mag dat zeggen.

De heer Eloi Glorieux: Ik heb met dat heerschap niets te maken. Mijnheer de voorzitter, ik roep een persoonlijk feit in. Ik dacht de heer Van Goethem te laten uitspreken, maar nu doe ik een beroep op mijn recht op het inroepen van een persoonlijk feit. Mijnheer Van Goethem, u hebt

in het begin van uw tussenkomst duidelijk mijn naam genoemd. U hebt mij dingen toegemeten, uw uitspraken over de ‘Juden’ vind ik totaal onaanvaardbaar. Zeker iemand van uw partij zou wat dat betreft twee keer moeten nadenken vooraleer dat soort uitspraken te doen.

De heer Roland Van Goethem: Absoluut niet. Maar ik zal het in het Frans zeggen: ‘Il n’y a que la vérité qui blesse’.

De voorzitter: Mijnheer Van Goethem, zet uw betoog voort, alstublieft.

De heer Roland Van Goethem: Lees er de verklaringen van president Ahmadinejad op na. Die laten aan duidelijkheid niets te wensen over. Hamas heeft zelf ook al beweerd dat de vernietiging van de staat Israël het einddoel is. Ik betreur het dan ook, mijnheer Glorieux – en u mag straks nog eens tussenkomen als u dat wilt – dat u het gremium hier misbruikt om dit doel te bereiken. Want als we nu al de hypocriete kantjes van uw interpellatie wegvegen, komt er een dubbele agenda naar boven: verzwak de defensieve mogelijkheden van Israël zo sterk dat ze van de kaart kunnen worden geveegd. Dat is uw einddoel.

Mevrouw de minister, ik heb maar één vraag. Ik heb ook de resolutie gelezen. Ik zou u willen vragen haar met de grootste omzichtigheid te behandelen en niet af te wijken van het tot nu toe gevoerde beleid.

De voorzitter: De heer De Bruyn heeft het woord.

De heer Piet De Bruyn: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega’s, ik moet toch zeggen dat ik daarnet toch niet goed wist of wat ik hoorde allemaal effectief gezegd werd. Ik wil toch even, alvorens snel tot de kern van mijn betoog te komen, mijn ergernis uitdrukken over het feit dat hier wordt gesuggereerd dat de heer Glorieux – maar hij is oud en wijs genoeg om zichzelf te verdedigen – zou streven naar een beleid waarvan het eindresultaat de vernietiging van de staat Israël of het Joodse volk is. Dat is te grotesk om op in te gaan. Ik neem aan dat de heer Glorieux daar straks toch even bij zal stilstaan.

De bekommernis die ik hoor bij de heer Glorieux, is volledig de mijne. Als we vandaag naar Israël kijken, naar de manier waarop de staat Israël zich verhoudt tot de Palestijnse gebieden die hij bezet, en als we kijken naar wat daar de voorbije maanden is gebeurd, dan is dit een situatie die grondig afwijkt van wat we in de periodes daarvoor hebben gezien. Er is in Israël de voorbije maanden iets veranderd. Het is in het licht daarvan dat minister De Gucht zijn uitspraken heeft gedaan toen hij werd geconfronteerd met een aantal terechte vragen van journalisten.

Als we zien hoe de staat Israël optreedt tegen de Palestijnse bevolking, dan gaat het wel degelijk om disproportioneel geweld. Dat is niet door uw fractie, mijnheer Van Goethem, maar wel door de meerderheid van dit parlement

gesteld bij de resolutie die werd aangenomen. Wij stellen ons vervolgens de vraag of wij het beleid, zoals wij het thans voeren ten aanzien van wapenexportvergunningen naar de staat Israël, niet opnieuw moeten bekijken. Dat lijkt mij een perfect legitieme vraag.

Ik ben ervan overtuigd dat de vergunningen, zoals ze de voorbije maanden zijn afgeleverd, correct volgens de geldende decreten zijn gebeurd. Daarover gaat de discussie hier niet. De vraag is of we, gezien de gewijzigde situatie, die zaak niet opnieuw moeten bekijken en of we moeten overgaan tot een striktere en strengere onderzoeksprocedure of tot het invoeren van extra criteria met betrekking tot het verlenen van exportvergunningen naar de staat Israël.

Voor mijn part kan dat tijdelijk zijn. Er bestaan wel degelijk risico’s op het afwenden van producten. Wij hebben daar inderdaad weinig, om niet te zeggen geen, controle op.

Voor mij heeft dit hele debat niets te maken met een pro-Palestina- of een pro-Israël-standpunt. Het gaat hier om het respecteren van een humanitair recht en van oorlogsrecht. Daar worden vragen bij gesteld, onder andere door de Verenigde Naties. Dat is allemaal niet niets. In afwachting van verder onderzoek en van rapporten die ongetwijfeld zullen verschijnen, lijkt mij een zeer grote waakzaamheid en een verstrenging en verstrakking van het beleid zoals het thans ten aanzien van Israël wordt gevoerd, absoluut aangewezen.

Een laatste, en misschien niet het sterkste, argument is het volgende. Ik zie dat het totaal van de exportlicenties in 2008 de 1 miljoen euro nipt overschrijdt. Dat lijkt mij geen onnoemelijk groot bedrag. Gezien de kostprijs van dergelijk materieel gaat het hier om een beperkte hoeveelheid materieel. Ik wil er rekening mee houden dat bedrijven door een verstrakking van onze houding zouden worden getroffen, maar ze zullen hierdoor niet op de rand van het faillissement worden gebracht. Het gaat al bij al om een relatief laag bedrag.

De voorzitter: Minister Ceysens heeft het woord.

Minister Patricia Ceysens: Mijnheer de voorzitter, collega’s, alvorens in te gaan op de vragen van de heer Glorieux, wil ik voor de correctheid twee kleine puntjes opmerken.

Het ging in 2008 over tien en niet over negen exportlicenties. En de doorvoervergunning uit Frankrijk werd in augustus verleend en niet in oktober. Dat werd in september gepubliceerd.

Ik probeer in dit soort zaken alles tot op de komma na juist te houden. Juist is juist. Ik werk hier met een apothekersweegschaal.

Van deze tien vergunningen hebben we de eerste zeven in deze commissie al besproken tijdens de bespreking van het halfjaarverslag van het eerste semester 2008. Deze zeven vergunningen vertegenwoordigden een waarde van 1.018.944 euro.

Bij deze tien uitvoervergunningen was steeds een invoervergunning of een contract voorhanden van een derde land waarnaar de wederuitvoer uit Israël plaatsvond. Het certificaat van eindbestemming van het Israëlische bedrijf wordt ook gecertificeerd door de Belgische ambassade in Israël. Ik houd niet van insinuaties dat de leveringen zouden gebeuren op basis van stukken die van generlei waarde zouden zijn.

Sinds 12 augustus 2003 zijn de gewesten bevoegd voor de in-, uit- en doorvoer van wapens en aanverwant materieel met uitzondering van rechtstreekse leveringen aan en door de federale overheid. Om onder andere geen afbreuk te doen aan de federale bevoegdheden inzake het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid evenals het proliferatiebeleid, werd op 17 juli 2007 tussen de federale staat en de gewesten een samenwerkingsakkoord gesloten. Artikel 7 uit dat akkoord laat aan de gewesten en de federale staat de mogelijkheid een consultatie te houden. Een dergelijke consultatie heeft plaatsgevonden op 27 januari 2009.

De bedoeling van dit overleg bestond erin tussen de federale overheid en de gewesten de beleidslijn ten aanzien van Israël af te stemmen. Tijdens dit overleg ontstond een zekere consensus om wapenuitvoer naar Israël met de grootste omzichtigheid te beoordelen, rekening te houden met de wegeringen uitgesproken door Europese partners, de zogenaamde denials, en uit- noch doorvoer te vergunnen die de militaire capaciteit van de Israëlische krijgsmacht zouden versterken.

Tijdens dit overleg heeft het Vlaamse Gewest erop aangedrongen dat we bij het wapenexportbeleid naar Israël zouden streven naar en ons zouden inschrijven in toekomstige Europese standpunten.

Sinds september 2006 komt het Vlaamse exportbeleid ten aanzien van Israël erop neer dat uit- of doorvoer van wapens of aanverwant materieel naar Israël wordt vergund, voor zover deze uit Israël wederuitgevoerd worden naar een derde land dat bij rechtstreekse vraag om een vergunning deze uitvoer of doorvoer in Vlaanderen vergund zou krijgen. Het Vlaamse Gewest heeft steeds alle embargo's gerespecteerd die genomen worden door de Verenigde Naties, de Europese Unie en de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa. Het Vlaamse Gewest volgt geen unilateraal ingestelde embargo's en heeft tot hiertoe ook geen eigen embargo's uitgevaardigd. Ik wens mij verder te alignereren op Europese initiatieven, zoals afgesproken met de federale overheid en de andere gewesten op de consultatievergadering van 27 januari 2009.

In augustus 2008 heb ik een enkele doorvoer vanuit Frankrijk via Vlaanderen naar Israël vergund. Het ging om een gepantserd militair voertuig voor personentransport met dummy machine gun en dummy munition. Deze goederen werden oorspronkelijk vanuit Israël naar Frankrijk uitgevoerd met een tijdelijke Israëlische uitvoervergunning voor deelname aan een beurs in Frankrijk. Een verklaring van het Israëlische ministerie van Defensie laat de terugkeer van deze goederen naar Israël toe op basis van de uitvoervergunning. Een bedrijf was de eigenaar van het voertuig in kwestie.

Normaal gezien zouden de goederen naar Israël zijn teruggaan vanuit Frankrijk. Op dat moment was er echter een staking in de Franse zeehavens. Daarom heeft de Franse uitvoerder ervoor geopteerd om de wederuitvoer naar Israël via de haven van Antwerpen te laten gaan. De douane heeft de uitvoer geblokkeerd wegens het ontbreken van een Vlaamse doorvoervergunning. De administratie heeft de doorvoeraanvraag positief geadviseerd omdat het een terugkeer naar afzender betrof. Ik heb deze doorvoer inderdaad vergund.

De voorzitter: De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Het antwoord op de derde vraag scheidt duidelijkheid en is bevredigend. Wat de twee andere punten betreft, blijf ik grotendeels op mijn honger.

Het is een goede zaak dat de gewesten en de federale overheid in het kader van het samenwerkingsakkoord onlangs zijn samengekomen, dat er overleg geweest is en dat de consensus erin bestaat om met de grootste omzichtigheid de wapenleveringen aan Israël te beoordelen. Dat zou er nog aan ontbreken natuurlijk: bij elk land en in alle omstandigheden moet de grootste omzichtigheid in acht worden genomen. Als er in deze omstandigheid met grote omzichtigheid militair tuig wordt geleverd of er wordt roekeloos militair tuig geleverd, het resultaat is natuurlijk hetzelfde zolang het geleverd wordt.

U zegt dat de garanties van een uitvoer naar een derde land er zijn door middel van een kopie van het uitvoercontract dat gecertificeerd is door de Belgische ambassade. Wij moeten ervan uitgaan dat de zaken ook echt zullen worden uitgevoerd, controle hebben we immers niet, maar goed, laten we te goeder trouw zijn. Toch blijft mijn argument gelden dat we, zelfs in die omstandigheden, volop meewerken aan de uitbouw en het in stand houden van het militair-industrieel economisch complex van Israël.

U stelt dat Vlaanderen geen eigen embargo's zal instellen, dat we de internationale embargo's en die van de Europese Unie wel volop en getrouw zullen volgen. Ik kan dus niet anders dan vaststellen dat u geen gevolg wenst te geven aan de resolutie waarover in het Vlaams Parlement werd gestemd en waarin onder punt 5 in duidelijke bewoordingen staat dat er geen wapenexportvergunningen

met als bestemming Israël worden uitgereikt. Ik betreur dat het parlement, dat zich hierover heeft uitgesproken in de resolutie, niet wordt gevolgd. Ik neem daar akte van, maar ik kan niet anders dan dit in grote mate betreuren.

Nog niet zo heel lang geleden heeft het Vlaams Vredesinstituut een onderzoek gedaan naar de attitude in Vlaanderen in verband met vrede. Deze uitvoer betreft beeldschermen, nachtkijkers en zo meer, en uit het onderzoek blijkt heel duidelijk dat de mensen in Vlaanderen die zaken effectief als wapens beschouwen. Daarnaast heeft een overgrote meerderheid van de Vlamingen zich uitgesproken tegen het feit dat Vlaamse bedrijven wapens of militaire technologie mogen uitvoeren naar landen die in oorlog zijn, zelfs als dit bij ons jobs zou kosten.

Al deze zaken, zeker de omstandigheden waarin het conflict in Israël zich afspeelt en de intensiteit ervan, zijn van dien aard dat van steun aan dat industrieel complex in Israël totaal geen sprake mag zijn.

Om geen misverstanden te laten bestaan: ik heb geen enkele band met Iran, het regime of de leiders van dat land, laat staan dat ik er enige sympathie voor zou hebben, maar de realiteit is dat de internationale gemeenschap, er – terecht – al het mogelijke aan doet om Iran ervan te weerhouden kernwapens aan te maken, en dat Israël kernwapens heeft. Ten aanzien van Israël werden ook al meerdere internationale uitspraken gedaan, onder meer van de Veiligheidsraad.

Dat zijn extra argumenten om zeker geen wapens te leveren in dit conflict, niet aan Hamas, maar evenmin aan de staat Israël. Als we dat wel doen, zorgen we er immers voor dat het conflict verder kan escaleren, en dat is rechtstreeks in strijd met de bepaling van de Europese gedragscode die stelt dat wapenexporten niet mogen als ze het risico inhouden dat het materiaal wordt gebruikt voor agressie tegen een ander land – in dit geval tegen de Bezette Gebieden, tegen een volk.

Tenzij ik het verkeerd begrepen heb, mevrouw de minister, constateer ik uit uw antwoord dat u geen gevolg wenst te geven aan de resolutie die hier in het Vlaams Parlement werd goedgekeurd.

De voorzitter: De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, bedankt voor uw antwoord. Ik kan met een zekere gerustheid vaststellen dat u niet echt van plan bent om een eigen embargo in te stellen en dat u verder gaat met het tot nu toe gevoerde beleid.

Mijnheer De Bruyn, ik zit nu al zeven of acht jaar in deze subcommissie. U bent er nog niet zo lang bij, maar dat is geen verwijt. Gedurende al die jaren heb ik van de heer Glorieux systematisch moeten ondervinden dat hij

steeds opnieuw op de handel met Israël inpikt om die tegen te werken. Ik krijg daarbij het gevoel dat er toch een antisemitisch kantje aan zit. Ik kan me niet van die indruk ontdoen.

De heer Eloi Glorieux: Mijnheer de voorzitter, dit pik ik niet! Ik ben tegen het zionistische beleid dat op dit ogenblik door de staat Israël wordt gevoerd. Ik heb evenveel sympathie voor joden, voor moslims, voor boeddhisten, voor zenboeddhisten, voor gelijk wie – dat staat buiten kijf!

Dit heeft trouwens niets met deze discussie te maken. Ik pik dit soort insinuaties en platvloerse beweringen, zeker uit de mond van iemand van een partij met een zeker verleden in dit land, niet!

De heer Pieter Huybrechts: De N-VA heeft dat verleden toch ook?

De voorzitter: Mijnheer Van Goethem, ik meen ook dat uw opmerking niet correct is.

De heer Roland Van Goethem: Ik herhaal dat het gaat om een indruk die ik heb. Ik probeer eenvoudigweg aan de heer De Bruyn uit te leggen waar mijn opwelling vandaan komt. Dat was het.

De voorzitter: Minister Ceysens heeft het woord.

Minister Patricia Ceysens: Er wordt in de resolutie gevraagd dat ik het beleid voortzet. Het is niet de eerste keer dat ik het beleid toelicht, ik heb dat gedaan voor de resolutie en ik heb nu nogmaals benadrukt wat het beleid is. Ik doe wat de resolutie vraagt: het voortzetten van het beleid.

Collega's, ik wil u los van deze vraag het volgende meedelen. Ik wil vermijden dat er allerlei dingen gebeuren als u zicht krijgt op het maandverslag januari 2009. In maart 2008 heb ik een doorvoervergunning voor gasmaskers vanuit Israël over Vlaanderen naar de Nigeriaanse politie geweigerd. Die weigering werd toegelicht in het halfjaarverslag van het eerste semester van 2008. Door die weigering bleven die goederen op ons grondgebied. Wij hebben verder gewerkt aan dat dossier, maar daar is tijd over gegaan. Er moest onder meer worden gezocht naar andere vervoerders.

Wij hebben besloten om die goederen terug naar afzender te sturen. Ik kan met geblokkeerde goederen niets anders doen. Dat heb ik dus gedaan. Op de databank zult u dat echter zien als een uitvoer naar Israël, terwijl het gewoon het gevolg is van het weigeren van een doorvoer naar Nigeria. Ik wilde de commissie daarover inlichten zodat wij niet opnieuw een misverstand krijgen dat uit de weg moet worden geruimd. Dit was in deze zaak de meest correcte manier om op te treden.

Met redenen omklede moties

De voorzitter: Door de heer Van Gothem, door de heer Glorieux en door de heer De Bruyn werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties

aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.
